

Sygn. akt II K 545/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Sobczak

Protokolant: Katarzyna Kaczmarek

w obecności oskarżyciela publicznego komisarza skarbowego G. G. z Urzędu Skarbowego w K. i starszego komisarza skarbowego K. B. z Urzędu Skarbowego w B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 22.09.2016 r., 25.10.2016 r. , 05.12.2016 r. i 29.12.2016 r.

sprawy przeciwko K. K. urodzonemu (...) w O., synowi T. i W. z domu Ś.,

oskarżonemu o to, że:

w K., woj. (...), będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych NIP (...), w złożonym w dniu 29.04.2009 r. zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty)- PIT-37 za 2008 rok podał nieprawdę w ten sposób, że nie wykazał przychodu z dnia 30.05.2008 r. z odpłatnego zbycia rzeczy- maszyny automatycznej do robienia kostek (...) typ (...) w wysokości 950.000 zł, który uzyskał przed upływem pół roku, licząc od końca miesiąca w którym nastąpiło nabycia rzeczy, a jej odpłatne zbycie nie nastąpiło w wykonaniu działalności gospodarczej, przez co naraził i w konsekwencji uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 357.763 zł,

tj. o czyn z art. 56 § 2 kks

1) oskarżonego K. K. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 56§2 kks i na podstawie art. 56§2 kks w zw. z art. 23§1 i §3 kks wymierza mu karę 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych;

2) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 840 (osiemset czterdzieści) złotych opłaty i 100 (sto) złotych z tytułu zwrotu wydatków.

Sygn. akt II K 545/16

UZASADNIENIE

K. K. na podstawie umowy sprzedaży zawartej w dniu 29 listopada 2007 roku z (...) Spółdzielnią (...) z siedzibą w P. zakupił maszynę automatyczną do pakowania kostek (...) typ (...) za kwotę 35.000 złotych, którą zobowiązał się uiścić do dnia 31 sierpnia 2008 roku Wystawiona została faktura VAT nr (...) z dnia 29 listopada 2007 roku.

W dniu 30 maja 2008 roku K. K. sprzedał ww. maszynę firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. reprezentowanej przez pełnomocnika M. M. za cenę 950.000 złotych płatną przelewem na konto sprzedającego w terminie 30 dni. Spółka (...) w dniu 30 maja 2008 roku na podstawie dokumentu (...) zaksięgowala kwotę 950.000 złotych, uznając maszynę jako towar.

Do faktury sprzedaży przedmiotowej maszyny z dnia 02 czerwca 2008 roku wystawionej przez firmę (...) Sp. z o. o. na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. dołączono dokument „W Magazyn wydał” z tej samej daty co faktura.

W dniu 01 września 2008 roku spółka (...) złożyła w Pierwszym Urzędzie Skarbowym w T. deklarację w sprawie podatku od czynności cywilnoprawnych (...) dotyczącą dokonanej transakcji sprzedaży maszyny, z załączoną umową sprzedaży z dnia 30 maja 2008 roku.

K. K. w dniu 03 listopada 2008 roku wskazał, że maszyna automatyczna do pakowania kostek (...) TYP (...) po sprzedaży w dniu 30 maja 2008 roku, tak samo jak i przed sprzedażą składowana była w T. przy ul. (...). Nie wskazał natomiast na zawarcie dodatkowego aneksu do umowy sprzedaży.

W dniu 03 lutego 2009 roku do Urzędu Skarbowego w K. wpłynął PIT-11 sporządzony przez płatnika tj. firmę (...) Sp. z o.o. w K. za okres od 01 lipca 2008 roku do 31 grudnia 2008 roku, z którego wynikało, że K. K. uzyskał wynagrodzenie ze stosunku pracy, a przychód z tego źródła wyniósł 26403 złote. W zeznaniu rocznym złożonym w dniu 29 kwietnia 2009 roku przez oskarżonego za rok 2008 (PIT-37), K. K. wykazał jedynie dochód ze stosunku pracy w kwocie 26403 złote, koszty uzyskania przychodu w kwocie 667,50 złotych, dochód w kwocie 25735,50 złotych oraz podatek należny w kwocie 3675 złotych. Dysponując powyższymi dokumentami Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego w K. uznał, że K. K. w 2008 roku posiadał dwa źródła dochodu: tj. ze stosunku pracy i ze sprzedaży rzeczy, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. d ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w 2008 roku.

Wobec powyższego Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego w K. postanowieniem z dnia 03 grudnia 2009 roku Nr (...) - (...) wszczął z urzędu wobec K. K. postępowanie podatkowe w sprawie określenia zobowiązania podatkowego z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2008.

W dniu 20 stycznia 2010 roku w toku postępowania spółka (...) nie będąca stroną umowy, przedłożyła organowi podatkowemu uwierzytelnioną kopię dokumentu zatytułowanego „Aneks z dnia 30.05.2008 r.” do umowy sprzedaży z dnia 30 maja 2008 roku zawartą pomiędzy K. K., a firmą (...). Wskazany aneksem dodano do umowy sprzedaży § 3a stanowiący, że przeniesienie własności towaru będącego przedmiotem niniejszej sprzedaży, tzn. prawa do rozporządzania towarem jak właściciel, na kupującego nastąpi z dniem 02 czerwca 2008 roku. Spółka (...) wraz z tym dokumentem złożyła niewierzytelnioną kopię oświadczenia M. M. reprezentującego (...) z dnia 29 grudnia 2009 roku, z którego wynikało, iż zgodnie z wolą sprzedającego, prawo do rozporządzania przedmiotową maszyną jak właściciel nastąpiło z dniem 02 czerwca 2008 roku.

Wobec powyższych okoliczności Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego w K. decyzją Nr (...) z dnia 30 września 2011 roku na podstawie art. 207 i art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 8 poz. 60 ze zm.) oraz art. 45 ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307 ze zm.) określił K. K. wysokość zobowiązania z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2008 w kwocie 361.438 złotych. K. K. dokonał sprzedaży maszyny automatycznej do robienia kostek (...) Typ (...) przed upływem pół roku, licząc od końca miesiąca, w którym nastąpiło nabycie tej maszyny, a odpłatne zbycie tej maszyny nie nastąpiło w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Tym samym uzyskał przychód, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. d) ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym w 2008 roku. Oskarżony odwołał się od decyzji Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w K..

Decyzją Dyrektora Izby Skarbowej w P. utrzymano w mocy decyzję Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w K. Nr (...) - (...) z dnia 30 września 2011 roku. Oskarżony odwołał się od tej decyzji do WSA w P. (...), a następnie, gdy zapadł wyrok niekorzystny dla niego wniósł od niego skargę kasacyjną.

Wyrokiem z dnia 23 października 2015 roku w sprawie sygn. akt II (...) Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną K. K. wniesioną od wyroku WSA w P. (...) z dnia 20 marca 2013 roku wydanego w sprawie sygn. akt (...) ze skargi K. K. na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w P. z dnia 12 lipca 2012 roku, nr (...) (...) w przedmiocie podatku dochodowego od osób fizycznych za 2008 rok.

/ dowód: karta informacyjna k. 1 tomu I sprawy (...) /601-103/12, zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2008 PIT-38 k. 2-3 tomu I sprawy (...) /601-103/12, decyzja Naczelnika (...) w K. z dnia 30.09.2011 r. (...) - (...) k. 4-8 tomu I sprawy (...) /601-103/12, decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w P. z dnia 12.07.2012 r. nr PD- (...) - (...) k. 9-16 tomu I sprawy (...) /601-103/12, wyrok NSA w P. z dnia 23.10.2015 r. sygn. akt II (...) k. 38-45 tomu I sprawy (...) /601-103/12, lista zaległości w podatku PIT wraz z odsetkami na dzień 21.03.2016 r. k. 50 tomu I sprawy (...) /601-103/12/

K. K. ma 55 lat, jest żonaty i ma na utrzymaniu jedno dziecko w wieku 22 lat. Posiada wykształcenie średnie techniczne - z zawodu jest technikiem ekonomistą. Jest zatrudniony i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 1850 złotych netto, nie posiada majątku. Nie był dotychczas karany .

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 37-38, karta karna k. 42/

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na rozprawie w dniu 22 września 2016 roku wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze. Na rozprawie w dniu 25 października 2016 roku K. K. przyznał, że nie złożył deklaracji do urzędu skarbowego wiedząc o tym, iż sześciomiesięczny okres posiadania środka trwałego daje możliwość uniknięcia opodatkowania. Jednocześnie nie wyraził zgody na wydanie wyroku w trybie art. 87§1 kpk i potwierdził swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym, w których nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu.

(dowód : wyjaśnienia oskarżonego k.38, k. 54 w zw. z k. 55 tomu I sprawy (...) /601-103/12)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W niniejszej sprawie stan faktyczny został ustalony w oparciu o zgromadzoną wiarygodną dokumentację w postaci zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2008 PIT-38, decyzji Naczelnika (...) w K. z dnia 30.09.2011 roku (...) - (...), decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w P. z dnia 12.07.2012 roku nr PD- (...) - (...), karty informacyjnej, zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2008 (PIT-37), wyroku NSA w P. z dnia 23.10.2015 roku wydanego w sprawie sygn. akt II (...), listy zaległości w podatku PIT wraz z odsetkami na dzień 21.03.2016 roku. Wymienione dokumenty zostały bowiem sporządzone przez uprawnione organy, a strony nie kwestionowały ich treści. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż oskarżony nie kwestionuje ww. dokumentów, a więc stanu faktycznego ustalonego przede wszystkim przez NSA, który nie uwzględnił skargi kasacyjnej wniesionej przez K. K. od wyroku WSA w P. (...) z dnia 20 marca 2013 roku wydanego w sprawie sygn. akt (...) ze skargi K. K. na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w P. z dnia 12 lipca 2012 roku, nr (...) (...) w przedmiocie podatku dochodowego od osób fizycznych za 2008 rok. Tak więc bezsporne jest w sprawie, iż oskarżony nie zapłacił należnego podatku na rzecz Skarbu Państwa w związku ze sprzedażą maszyny automatycznej do pakowania kostek (...) typu (...) w dniu 30 maja 2008 roku firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. reprezentowanej przez pełnomocnika M. M. za cenę 950.000 złotych.

Podnieść w tym miejscu należy, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wskazał, że miał świadomość, iż może uniknąć opodatkowania w przypadku sprzedaży środka trwałego po upływie pół roku od daty zakupu. Zdaniem Sądu trafnie oraz dokładnie przeanalizowano w postępowaniu podatkowym „Aneks z dnia 30.05.2008 roku” do umowy sprzedaży z dnia 30 maja 2008 roku zawartej pomiędzy K. K., a firmą (...), którym dodano do umowy sprzedaży § 3a stanowiący, że przeniesienie własności towaru będącego przedmiotem niniejszej sprzedaży, tzn. prawa do rozporządzania towarem jak właściciel, nastąpi z dniem 02 czerwca 2008 roku oraz niewiarygodną kopię oświadczenia M. M. reprezentującego (...) z dnia 29 grudnia 2009 roku, z której wynika, iż zgodnie z wolą sprzedającego, prawo do rozporządzania przedmiotową maszyną jak właściciel nastąpiło z dniem 02 czerwca 2008 roku i oceniono je jako pisma, którym wiarygodności nie można przypisać. W rzeczywistości bowiem przeniesienie własności przedmiotowej maszyny na kupującego nastąpiło w dniu 30 maja 2008 roku, a więc z dniem podpisania umowy jej sprzedaży. Dopiero wszczęcie postępowania podatkowego wobec K. K. skłoniło go do podjęcia kroków celem odsunięcia od siebie odpowiedzialności karnej za czyn z art. 56 § 2 kks i dlatego złożył

powyżej wskazany aneks oraz oświadczenie, tak by od końca miesiąca, w którym dokonał zakupu maszyny, do dnia jej sprzedaży upłynął 6 miesięczny okres. Wiarygodność złożonego aneksu podważa okoliczność, że w toku prowadzonego postępowania w s (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. do dowodu nr (...) (polecenie księgowania) załączony był wyłącznie oryginał i kopia umowy sprzedaży z dnia 30 maja 2008 roku bez aneksu. Do faktury sprzedaży przedmiotowej maszyny z dnia 02 czerwca 2008 roku wystawionej przez firmę (...) Sp. z o. o., na rzecz firmy (...) Sp. z o.o., K., ponadto dołączono dokument „W Magazyn wyda” z tej samej daty co faktura. Tak więc maszyna C. typ (...) znajdowała się już w dniu 02 czerwca 2008 roku w magazynie firmy (...) Sp. z o. o., według pieczętki firmowej na dokumencie w oddziale w G. (...). Oznacza to, iż maszyna w tym samym dniu znajdowała się już w magazynie tej firmy, znajdującym się w dużej odległości od miejscowości T..

Sąd zatem nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tej części, której twierdził, że

błędnie myślał, iż nie musi płacić żadnego podatku w związku ze sprzedażą w 2008 roku maszyny do pakowania kostek. Jego dalsze zabiegi jednoznacznie świadczą, że działał z zamiarem bezpośrednim uniknięcia zapłaty stosunkowo dużego podatku.

Analizując zatem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że oskarżony dopuścił się dokonania zarzucanego mu czynu. Nie ma w tej sprawie okoliczności wyłączających winę oskarżonego, gdyż jest on osobą pełnoletnią i poczytalną.

Działaniem swoim oskarżony K. K. wypełnił dyspozycję art. 56 § 2 kks,

gdyż w K., woj. (...), będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych NIP (...), w złożonym w dniu 29.04.2009 roku w zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) - PIT-37 za 2008 rok podał nieprawdę w ten sposób, że nie wykazał przychodu z dnia 30.05.2008 roku z odpłatnego zbycia rzeczy - maszyny automatycznej do robienia kostek (...) typ (...) w wysokości 950.000 złotych, który uzyskał przed upływem pół roku, licząc od końca miesiąca w którym nastąpiło nabycie rzeczy, a jej odpłatne zbycie nie nastąpiło w wykonaniu działalności gospodarczej, przez co naraził i w konsekwencji uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 357.763 złotych.

Zachowanie oskarżonego wypełniło dyspozycję art. 56 § 2 kks, bowiem spowodował podanie nieprawdy w deklaracjach podatkowych PIT-37 za rok 2008 złożonego organowi podatkowemu, przez co naraził przedmiotowy podatek na uszczuplenie i de facto go uszczuplił. Z uwagi na fakt, iż łączna kwota podatku narazonego na uszczuplenie w okresie objętym zarzutem stanowiła małą wartość w rozumieniu art. 53 § 14 kks, ale przekraczała ustawowy próg określony w art. 53 § 6 kks w zw. z art. 53 § 3 kks, przypisane oskarżonemu przestępstwo należało potraktować jako typ oszustwa podatkowego określony właśnie w art. 56 § 2 kks. Sąd rozważał czy czynu oskarżonego nie należy zakwalifikować jako przestępstwo skarbowe z art. 56§1 kks, ale ostatecznie uznał, że kwalifikacja przyjęta w akcie oskarżenia jest prawidłowa. Sąd zastosował przepis ustawy Kodeks karny skarbowy obowiązujące w trakcie orzekania zgodnie z dyspozycją art. 2 § 2 kks, bowiem dla sprawcy były względniejsze niż przepisy obowiązujące w dacie popełnienia czynu ze względu na wzrost minimalnego wynagrodzenia za pracę, które w 2009 roku wynosiło 1.276 złotych, a w momencie orzekania tj. w 2016 roku - 1.850 złotych, co miało znaczenie dla określenia wartości narazonego na uszczuplenie podatku w rozumieniu art. 53 § 14 kks.

W ocenie Sądu oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu w sposób umyślny w rozumieniu art. 4 § 2 kks, w zamiarze bezpośrednim, chcąc jego popełnienia, zaś jego zamiar obejmował wszystkie znamiona przestępstwa art. 56§2 kks objęte stawianym mu zarzutem. Oskarżony bowiem z wykształcenia jest technikiem ekonomistą i w takiej sytuacji, jeżeli jak twierdził nie miał wiedzy na temat konieczności odprowadzenia podatku powinien poszukać niezbędnych informacji na ten temat, które obecnie w dobie Internetu są ogólnie dostępne lub zasięgnąć czyjeś opinii. Tymczasem, oskarżony w sytuacji, gdy Urząd Skarbowy w K. zainteresował się sprawą i wszczął postępowanie podatkowe zaczął utrzymywać, iż zawarł do umowy aneks, którym stwierdzono, że prawo rozporządzania maszyną jak właściciel, przejdzie na nabywcę dopiero z dniem 02 czerwca 2008 roku, co na etapie postępowania podatkowego

było jego linią obrony. Ostatecznie NSA w wydanym wyroku w dniu 23 października 2015 roku w sprawie sygn. akt II (...) tę linię obrony wyeliminował jako wiarygodną.

Przy wymiarze kary Sąd na korzyść oskarżonego przyjął jego dotychczasową niekaralność oraz przyznanie się do czynu. Natomiast jako okoliczności obciążające Sąd uznał przemyślany i zaplanowany sposób działania K. K. w celu uzyskania korzyści majątkowej poprzez niezapłacenie należnego podatku.

Sąd uznając oskarżonego K. K. za winnego popełnienia opisanego wyżej przestępstwa skarbowego na podstawie art. 56 § 2 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierzył mu karę grzywny w wysokości 120 dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 złotych. Przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny Sąd miał na uwadze sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego. W ocenie Sądu kara w takiej wysokości jest adekwatna do czynu, którego się dopuścił i należy uwzględnić okoliczności wskazane w art. 13 § 1 kks.

Sąd orzekł również o kosztach procesu i na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk zasądził od oskarżonego K. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zwrotu wydatków oraz opłatę w kwocie 840 złotych, której wysokość wynika z treści art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi poniesionymi w niniejszej sprawie w całości, albowiem sytuacja materialna oskarżonego nie uzasadnia zwolnienia go od obowiązku uiszczenia tych kosztów.